

ZACHTJES, NEEM IK AFSCHEID

Voor wie ons heeft verlaten:
Mijn dierbare dochter Lisa Marie;
Mijn geweldige moeder, Ann;
Mijn lieve kleinzoon Benjamin;
Elvis, die nog steeds bij me is.

En voor mijn geliefde zoon, Navarone,
die mij troost in hun afwezigheid.

Ik blijf zielsveel van jullie houden, voor eeuwig en
altijd, en ik draag jullie elke dag mee in mijn hart.

*Softly, I will leave you softly,
Long before your arms can beg me stay
For one more hour, for one more day.
After all the years,
I can't bear the tears to fall
So softly, as I leave you there.*

– Muziek van Tony De Vita; tekst van Hal Shaper;
vaak uitgevoerd door Elvis Presley

INHOUDSOPGAVE

Proloog	Unchained Melody	11
Hoofdstuk 1	Loslaten	13
Hoofdstuk 2	Volhouden	33
Hoofdstuk 3	Separate Ways	49
Hoofdstuk 4	Afscheid nemen	68
Hoofdstuk 5	Geloof in jezelf	85
Hoofdstuk 6	Suspicious Minds	103
Hoofdstuk 7	Acteerambities	121
Hoofdstuk 8	Love Me Tender	139
Hoofdstuk 9	Kleine kinderen worden groot	156
Hoofdstuk 10	Memories	173
Hoofdstuk 11	Leaving Las Vegas	192
Hoofdstuk 12	Gastrollen	211
Hoofdstuk 13	Bij nader inzien	229
Hoofdstuk 14	Verhef je stem	244
Hoofdstuk 15	Giftige appels	264

Hoofdstuk 16	Storm and Grace	284
Hoofdstuk 17	Peace in the Valley	303
Hoofdstuk 18	Don't be cruel	320
Hoofdstuk 19	Lights out	341
Hoofdstuk 20	It's Midnight	356
Epiloog	Ravenzwart	373
Dankwoord		381

PROLOOG

Unchained Melody

*Wait for me, wait for me
I'll be coming home, wait for me.*

Ik loop over een weg. Overal zijn weelderig groene bomen. Ik weet niet waar ik ben, maar de plek voelt vertrouwd. Links achter me loopt een knappe jongeman in een marineblauw pilotenuniform. Hij houdt mij van een afstandje beschermend in het oog.

Mijn moeder loopt naast hem. Ze is weer haar jonge zelf, haar mooie gezicht vrij van rimpels. Ik hoor haar stem. 'Heb je vanavond gegeten? Je hebt een goede nachtrust nodig voor morgen. Vergeet niet je rug recht te houden wanneer je het podium op stapt.'

'Ja,' antwoord ik. 'Doe ik.'

Oma loopt rechts naast me, houdt mijn arm vast, streelt die zachtjes wanneer ik vermoeid raak of verontrust. 'Ik ben hier, meisje. Ik luister nog steeds. Je kunt altijd met me praten.'

Mijn adoptiehonden rennen in het rond, verkennen het pad en keren dan terug voor een aai over hun bol. Ze kwispelen opgewonden.

Lisa Marie en Benjamin lopen iets voor me uit, met hun armen om elkaar heen. Lisa draait zich om en kijkt me recht aan. 'Het spijt me, mam.'

'Mij ook, lieverd.'

Als ze zich weer omkeert, vraag ik haar: 'Ben je in bad geweest?' Het is een oud grapje en Lisa moet lachen.

'Ja, mam. Ik ben in bad geweest.'

Benjamin wendt zich naar me toe. 'Ik ben oké, Nona. Echt.'

Ik kijk hem in de ogen en zeg: 'Dat weet ik.'

Aan mijn linkerzijde loopt Elvis. Zijn lichaam weer slank en sterk, zijn diepblauwe ogen helder. Wanneer hij naar me kijkt, krijgt zijn gelaat een vertederde uitdrukking.

'Alles goed, Yittle?'

'Met haar gaat alles goed.'

'Mist ze hem?'

'Elke dag, Sattnin', elke dag.' Hij pakt mijn hand. Zijn vingers glijden tussen de mijne, licht rustend op de plek waar ik vroeger de ring droeg. Ik voel de warmte van zijn aanraking.

Maar ik blijf doorlopen, met mijn ogen strak op de weg, want ik weet dat hij me naar huis brengt.

Hoofdstuk 1

Loslaten

*I'm caught in a trap, and I can't get out
Because I love you too much, baby.*

Toen ik Elvis Presley verliet, was ik zevenentwintig jaar. Ik had mijn halve leven doorgebracht als zijn vrouw of vriendin en was rechtstreeks van mijn ouders bij hem ingetrokken. Ik wist bijna niets van de wereld buiten zijn kringen. Mijn keuze om te vertrekken was voor mij beangstigend en voor zijn miljoenen fans raadselachtig. Wat ze niet begrepen was dat ik Elvis niet verliet omdat ik niet langer van hem hield. Op de dag dat ik wegging, hield ik evenveel van hem als op onze huwelijksdag. Ik verliet Elvis omdat ik mijn eigen leven moest gaan leiden. Ik leefde zijn leven. Zoals Elvis zocht naar de zin van zijn leven, zo wilde ik ook mijn leven betekenis geven.

De breuk met Elvis was ingewikkeld maar zat er al lang aan te komen. We waren dertien jaar samen, bijna de helft

van mijn leven, toen ik besloot weg te gaan. Terwijl de buitenwereld veranderde, bleef achter de poort van Graceland, zijn landgoed in Memphis, Tennessee, alles precies hetzelfde. Toen Elvis en ik in 1963 een serieuze relatie kregen, was ik achttien jaar en echt een kind van mijn generatie. Net als mijn moeder voor mij, groeide ik op met het idee dat een vrouw een man moest behagen. In de jaren zestig werd van meisjes verwacht dat ze een goede echtgenoot aan de haak sloegen. Ik deed mijn uiterste best om aan die verwachtingen te voldoen. Ik ging naar een etiquetteschool om te leren hoe ik me moest kleden en opmaken. Mijn houding viel in de smaak bij Elvis, eveneens een kind van zijn generatie. Hij kocht graag mooie dingen voor me, waaronder prachtige kleding. Ik volgde zijn advies over kleding en make-up vrolijk op terwijl hij mij omvormde tot zijn perfecte vrouw. Ik stoorde me er niet aan; ik omarmde het juist. Ik wilde mijn man tevredenstellen.

Mijn man plezieren behelsde echter veel meer dan mijn uiterlijk. Zoals alle meisjes studeerde ik huishoudkunde, leerde ik hoe je een gelukkig gezinnetje kon stichten, en las ik tijdschriftartikelen over hoe ik me in het bijzijn van een man moest gedragen. Mij werd geleerd om nooit vrijpostig te zijn. Nooit opdringerig. Elvis kon brutaaltjes niet uitstaan. Er waren toen regels voor bijna alles wat meisjes deden. Ik mocht nooit een jongen bellen, want dat zou onfatsoenlijk zijn. Hij moest mij bellen. Een vrouw diende eerst te voorzien in de behoeften van haar man, alvorens aan die van zichzelf

te denken. Als ze al aan zichzelf dacht. Ik moest mijn mans lievelingskostje, geheel naar zijn wens bereid, voorschotelen wanneer hij maar wilde. Ik moest naar mijn echtgenoot luisteren, zonder te verwachten dat hij naar mij luisterde. Ik was niet in de positie om ongevraagd mijn eigen mening te geven. Ik hoorde zijn instructies of gedrag nooit in twijfel te trekken. Als hij laat thuiskwam of de hele nacht wegbleef, was hij mij geen verklaring schuldig. Dat was zijn voorrecht als hoofd van het huishouden. En het allerbelangrijkste: ik vond het mijn taak om h m gelukkig te maken, niet mijzelf.

Ook sociale tradities bereidden mij voor op het huwelijk. Als eerstejaars op de *high school*, het jaar waarin ik Elvis ontmoette, werd er op mijn school een wedstrijd gehouden waarbij de jongens op de meisjes konden bieden. Als een jongen het winnende bod uitbracht op een meisje, werd ze een dag lang 'zijn bezit' en moest ze hem overal volgen, hem zijn lunch serveren en zijn boeken dragen. De jongens streden om de meisjes, maar de meisjes streden ook onderling. Wie het hoogste bod kreeg, was het populairst en de winnares. Dat jaar won ik. Tegenwoordig zou die hele wedstrijd ondenkbaar zijn, maar in die tijd vonden we het best grappig. Het was helaas een voorbode van de eindeloze strijd om Elvis' aandacht die mijn huwelijk zou kenmerken.

Ik accepteerde deze maatschappelijke normen klakkeloos. Ze vormden vele jaren de leidraad voor mijn huwelijk. Ik vond het heerlijk om Elvis in de watten te leggen. Ik ging helemaal op in mijn rol als toegewijde huisvrouw. Wanneer